

MỤC LỤC

2

Khi Khe Nước Cạn Kiệt

6

Nếu tôi im lặng đá sẽ lên tiếng

14

Chúa nhắc nhở tôi về sự hiệp
một trong cầu nguyện

22

Hội Thánh Ánh Sáng Thật -
Nhóm Y Tế - Xã Hội

20

Đêm hát Caroling ý nghĩa

21

Ngọn đời

24

"Spotlight" on Vietnam

27

Hãy nhớ ngày nghỉ và giữ làm
ngày thánh

30

Chiến thắng những "Người
khổng lồ" trong cuộc sống

10

Đức Tin

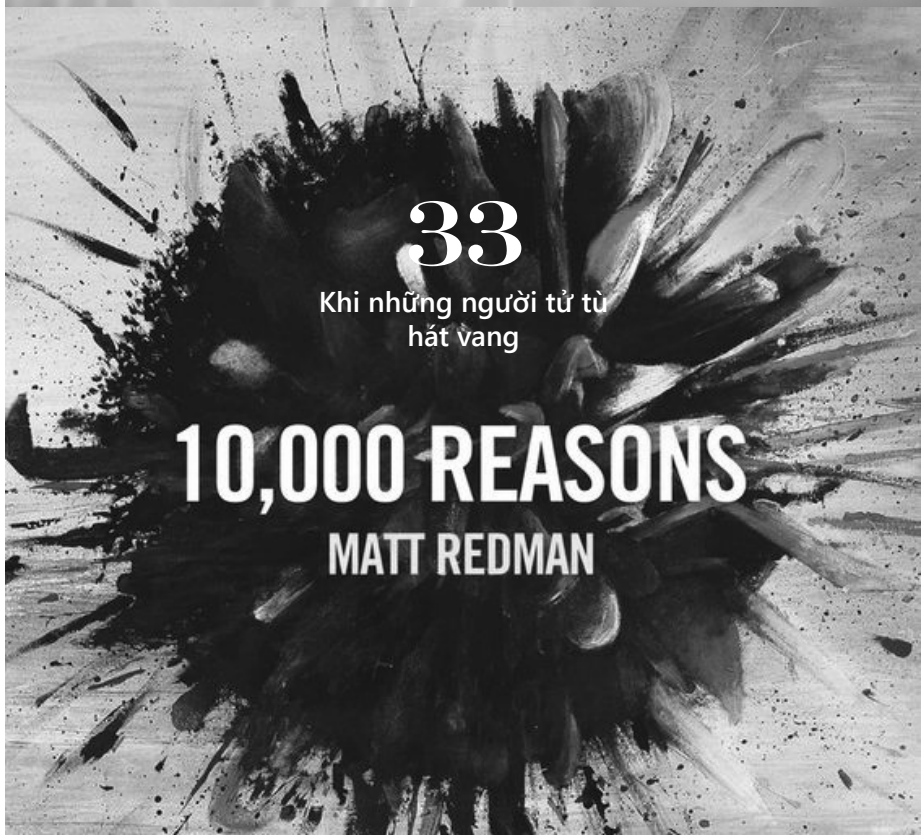
12

Sự thức tỉnh trong tôi

16

Tại sao nam giới tuổi thọ
thường ít hơn nữ giới

33

Khi những người tử tù
hát vang

10,000 REASONS

MATT REDMAN

A black and white photograph of a dry, cracked landscape under a dramatic, cloudy sky with a low sun. The foreground is filled with a dense pattern of polygonal cracks in the parched earth. A piece of driftwood lies diagonally across the lower right. The horizon is flat, and the sky is filled with large, dark, textured clouds. The sun is a bright point of light on the horizon, with rays of light radiating upwards through the clouds.

KHI KHE NƯỚC CẠN KIẾT

Bạn đã bao giờ nhận ra tình trạng thất bại của mình kéo dài chưa? Hay, có khi nào bạn nhận ra rằng vì một lý do nào đó những gì mình trông cậy biến mất chưa? Có khi nào bạn đã phải chịu đựng 'sự đói kém' khó khăn không dứt chưa? Nếu bạn nói có thì đây là thông điệp dành cho bạn, nó sẽ mang đến cho bạn niềm hy vọng. Đặc biệt nếu bạn đang trải qua giai đoạn hạn hán trong đời sống thuộc linh của mình, ấy là khi mà dường như Chúa ở rất xa, sự hiện hữu của Chúa vắng bóng một cách đáng sợ. Mới đây thôi, bạn đã từng thờ phượng Chúa trên đỉnh núi cao, thế mà đã vài tuần nay, vài tháng qua bạn đang trong hoang mạc cằn cỗi. Tìm được cái gì đó, vắt, ép nó ra nước còn dễ hơn việc cất lời cầu nguyện tới Chúa lúc này. Điều bạn cần lúc này là thức tỉnh để nhận ra hiện thực thuộc linh của chính mình và tìm thấy được giải pháp cho sự khô hạn thuộc linh đó.

Theo Kinh Thánh, sự thức tỉnh thuộc linh không phải là việc tỉnh dậy từ giấc ngủ thuộc linh, mà là sống lại từ sự chết thuộc linh. Ê-phê-sô 2:1 nói rằng chúng ta đã chết trong tội lỗi và sự vi phạm của chúng ta. Vì thế, nhu cầu cho sự thức tỉnh thuộc linh của chúng ta là cần thiết vô cùng: "Chúa đời này đã làm mù lòng họ, hầu cho họ không trông thấy sự vinh hiển chói lói của Tin Lành Đấng Christ" (2 Cô-rinh-tô 4.4). Chúng ta cần được đánh thức, chúng ta phải được thức tỉnh thuộc linh, hay nói như cách Chúa Giê-su: Chúng ta phải được "tái sinh," phải được "sinh ra bởi Thánh Linh" (Giăng 3:3-8).

Sự thức tỉnh thuộc linh thực sự chính là sự sinh ra mới, nó không xuất hiện do một quá trình thay đổi của thân thể, tâm trí hay cảm xúc mà bởi quyền năng của Thánh Linh. Một người được thức tỉnh bởi Đức Thánh Linh sẽ hành động như một con người mới (2 Cô-rinh-tô 5:17; 1 Phi-e-rơ 1:3). Con người mới đó biểu hiện qua một tấm lòng mới, tấm lòng muốn làm đẹp lòng Chúa và vâng phục Chúa, muốn sống cho Người (2 Cô-rinh-tô 5:9). Người được thức tỉnh trước hiện thực mới, nhận ra mình là người đã được cứu chuộc bởi Chúa Giê-su- Đấng Cứu Rỗi, Đức Thánh Linh thức tỉnh mình và bây giờ mình thuộc về Vương Quốc Đức Chúa Trời. Đây chính là sự thức tỉnh thuộc linh thực sự.

Tôi tin rằng Đức Chúa Trời đang chuẩn bị Hội thánh cho một cuộc cải cách mới, sự thức tỉnh

mới. Cuộc cải cách đầu tiên tập trung vào sự thức tỉnh về những điều Hội thánh tin, giáo lý, tín điều...; còn cuộc cải cách thứ hai sẽ tập trung vào sự thức tỉnh về hoang mạc thuộc linh: đây là sự bí ẩn nhất và là thời khắc khó khăn của đời sống của một Cơ Đốc Nhân, nhưng rất cần thiết cho sự tăng trưởng đức tin. Trong 1 Các vua 17, tất cả dân Israel sống trong sự khô hạn thuộc linh. Tới thời điểm này đã có tới 8 vị vua tội lỗi lần lượt cai trị dân sự của Đức Chúa Trời. Và, bấy giờ A-háp là vị vua tồi tệ, xấu xa nhất trong số đó lên cầm quyền. Sự ô nhục của một dân tộc Chúa chọn được thấy qua việc thờ thần tượng, thờ thần ngoại bang, ngay cả những thầy tế lễ cũng bại hoại. Để giải cứu sự khô hạn thuộc linh đó, Ê-li, tiên tri của Đức Chúa Trời đã được sai đến, Chúa có một chương trình, kế hoạch cho ông.

Hạn hán và nạn đói xảy ra trong mọi khía cạnh của cuộc sống, nhưng sự hạn hán thuộc linh sẽ là tồi tệ nhất. Khi khe nước cạn kiệt trong tâm hồn bạn, thì điều dễ nhất bạn có thể làm là co cuộn lại, chui vào cái kén, biến mất và bỏ cuộc. Nhưng thất vọng và bỏ cuộc không phải là sự lựa chọn theo ý của Chúa.

Hạn hán không phải là lỗi của Ê-li. Nhưng ông được kêu gọi để vâng phục trong giai đoạn đó. Cũng có thể bạn sẽ được kêu gọi để vâng phục trong giai đoạn hạn hán mà bạn không có quyền, có sức kiểm soát nó. Bạn có thể hình dung, một buổi sáng kia Ê-li tỉnh dậy, đi xuống khe nước, vục tay xuống để rửa mặt... khe nước cạn khô! Khe nước cuối cùng của cả vùng đất Israel đã cạn kiệt.

Đó là thời điểm suy sụp nhất. Đây là giây phút tối tăm nhất. Nó là thời điểm dẫn đến sự đổ vỡ cảm xúc. Đức Chúa Trời cung cấp chút ít trong quá khứ, nhưng bây giờ chẳng có gì. Đây là lúc mà nhiều Cơ Đốc Nhân sẽ nói: "Có vậy thôi, Chúa không giúp mình nữa, thì mình phải tự thân vận động, mình sẽ xem ai có thể giúp mình lúc này. Hãy tự cứu lấy mình!"

Khi khe nước cạn kiệt – thời điểm khủng hoảng đã đến. Lúc này, chỉ có hai sự lựa chọn: Chúng ta kiên trì trong đời sống môn đệ hóa, hay là trở lại với sự lựa chọn tự nhiên – con đường tự tranh đấu.

Hãy nhớ rằng: mùa khô hạn mang tính thời thì, có giới hạn về thời gian. Nó có thể là lâu

hơn mình nghĩ, nhưng rồi cũng sẽ chấm dứt. Nếu Đức Chúa Trời để mặc Ê-li trong hoàn cảnh đó, chắc chắn ông sẽ chết. Đức Chúa Trời có một kế hoạch khác để ông có thể chịu đựng được sự đói kém trong một vài năm nữa. Chúa đã sai ông đi đến xứ Sa-rép-ta để được ăn, được uống. Thật khó hiểu, một vị tiên tri của Đức Chúa Trời được tôn trọng, trở thành người ăn xin. Người ông xin ăn không phải ai khác mà là một người đàn bà góa với một đứa con nhỏ dại! Họ cũng chỉ

có một nắm bột và một ít dầu trong bình, dự định làm cái bánh cuối cùng, ăn xong, sẽ chết!

Hãy nghĩ lại tình trạng của bạn ngay bây giờ. Sự đói kém trên vùng đất của bạn là gì? Phải chăng đây là sự khô hạn tài chính? Đức Chúa Trời đã cho phép một khe nước bạn vẫn thường dùng hàng ngày bốc hơi! Bạn không biết rằng Chúa - Đấng ban ra một nguồn nước lại cũng có thể ban ra nguồn khác sao? Có thể, nó chưa đến cho đến khi Chúa tẩy rửa bạn, loại bỏ thói quen của bạn và tập trung vào chính bạn.

Cũng có thể sự đói khát của bạn là mối quan hệ. Bạn đã không nghĩ rằng nó lại trở nên khô hạn đến thế, và bây giờ bạn mất hy vọng. Có thể đây là lúc bạn cần đến xứ Sa-rép-ta để học

bài học hạ mình của Ê-li. Có thể bạn cần phải bị phá sản để trở thành người ăn xin. Hãy sử dụng 'nắm' đức tin! Hãy dùng chiếc 'bình' trông cậy! Nó sẽ không bao giờ cạn!

Nhưng lòng tôi hướng nhiều nhất về những ai đang lang thang trong hoang mạc thuộc linh. Khi chúng ta đã cố gắng để yêu Chúa Giê-su với hết tất cả tấm lòng, thì không có gì làm tổn thương chúng ta hơn là việc Chúa dừng lại một lúc. Hãy biết rằng: anh em không cô đơn trong trận chiến của mình đâu. Đó là chu kỳ tăng trưởng cần thiết.

Chúa Giê-su đã trải qua 40 ngày đêm trong đồng vắng để chịu cám dỗ. Ngài đã chịu đựng sự đau đớn thuộc linh, sự cô đơn trong vườn Ghết-sê-ma-nê và trên thập tự giá. Ngài đã cứu cả thế giới!

Các môn đồ đã trải qua ba ngày dài nhất trong lịch sử, trong sự thất bại về cảm xúc và thuộc linh sau khi Chúa Giê-su chết. Họ đã không biết gì về sự phục sinh đang đến.

Bạn biết rằng đó là phần lạ lùng của những lần trong hoang mạc. Chúng ta không biết, bằng cách nào hay khi nào Đức Chúa Trời tỏa sự sáng chói lòa khi giải cứu chúng ta! Giống như đào một đường hầm xuyên qua núi. Bạn không biết khi nào sẽ kết thúc cho đến khi bạn gơ tay lên che tia sáng đầu tiên chiếu rọi.

Kế hoạch cứu giúp của Đức Chúa Trời vượt xa sự suy tưởng của chúng ta. Người là Đức Chúa Trời của sự phong phú vô tận, Đức Chúa Trời của sự ngạc nhiên khi kết thúc. Hãy tin cậy Chúa. Hãy nương cậy Chúa. Hãy dùng hết đức tin bạn có và xem chiếc bình, có thể là nhỏ, không đầy vào ngày mai sao?

Đức Chúa Trời hứa với bạn mưa sẽ đổ xuống! Nó cũng đã đổ xuống cho Ê-li! Nếu ngày hôm nay bạn phỏng vấn Ê-li, có thể ông sẽ nói rằng ông không thể mang đến những chiến thắng vĩ đại này nếu ông không học cách tồn tại trong cơn đói kém trước đó.

Nó không quan trọng là chiếc bình của bạn nhỏ thế nào, tình trạng của bạn chán nản ra sao. Nó không quan trọng mảnh đất của bạn khô hạn thế nào, đêm đông của bạn đen tối đến đâu, mối quan hệ lạnh lùng ra sao, tâm hồn cô đơn của bạn như thế nào. Nó là chu trình của đức tin. Nó là chu trình của hy vọng: sau hạn hán, Đức Chúa Trời sẽ mang mưa đến!

Sự thức tỉnh thuộc linh của Sứ đồ Phao-lô xảy ra đột ngột và kịch tính, khi gặp ông trên đường đến thành Đa-mách, Chúa Giê-su đã thay đổi cuộc đời ông mãi mãi (Công vụ 9). Kể từ đó, sự khát vọng của Phao-lô đối với các tín hữu là tăng lên nhận thức thuộc linh của chính mình: "Tôi cầu nguyện cho đôi mắt lòng anh em được soi sáng" (Ê-phê-sô 1:18). Lời cầu nguyện của tác giả Thi-thiên cho việc mở con mắt thuộc linh: "Xin Chúa mở mắt con để con thấy những điều kỳ diệu trong luật pháp của Chúa" (Thi-thiên 119:18).

Sự thức tỉnh thuộc linh của chúng ta bắt đầu khi Chúa Giê-su tuôn đổ ánh sáng của Chúa trên chúng ta: "Dân ấy ngồi trong nơi tối tăm đã thấy ánh sáng lớn; và trên những kẻ ngồi trong miền và dưới bóng sự chết, thì ánh sáng đã mọc lên." (Ma-thi-ơ 4:16). Đáp ứng đúng một cách tự nhiên đối với sự sáng của Thế giới là: "Hãy vùng dậy! Hãy bừng sáng lên! Vì ánh sáng của người đã đến! Vinh quang của Chúa đang tỏa rạng trên người." (Ê-sai 60:1).

"³⁷ Lúc đến gần dốc núi ô-li-ve, cả đám môn đồ lấy làm mừng rỡ, và cả tiếng ngợi khen Đức Chúa Trời về những phép lạ mình đã thấy, ³⁸ mà nói rằng: Đáng ngợi khen Vua nhân danh Chúa mà đến! Bình an ở trên trời, và vinh hiển trên các nơi rất cao! ³⁹ Bấy giờ, có mấy người Pha-ri-si ở trong đám dân đông nói cùng Ngài rằng: Thưa thầy, xin quở trách môn đồ thầy! ⁴⁰ Ngài đáp rằng: Ta phán cùng các người, nếu họ nín lặng thì đá sẽ kêu lên."

Luca 19:37-40

Có lần khi đang hát, tôi nhớ đến lời Chúa trong Luca 19

Lời Chúa trên đã khẳng định mạnh mẽ tầm quan trọng của sự ngợi khen. Với tôi, việc cất tiếng hát dâng cho Chúa là điều tôi yêu thích để ngợi khen Ngài. Tôi không biết kể câu chuyện về việc mình đã hát ngợi khen Chúa bắt đầu từ đâu. Nhưng chắc chắn rằng việc hát ngợi khen này đã mang đến rất nhiều điều kỳ diệu và thay đổi đời sống thuộc linh cũng như âm nhạc của tôi. Qua bài viết này, tôi muốn chia sẻ với mọi người cách Chúa đã biến đổi tôi từ thuộc linh, tâm trí và thể chất như thế nào thông qua hành động thờ phượng này

Hát bằng tiếng mẹ đẻ:

Chắc các bạn thấy thật buồn cười vì tiêu đề của sự thay đổi đầu tiên này của tôi. Chuyện là thế này, từ hồi chưa biết chữ, bố tôi đã luyện cho tôi nghe các bài ca bất hủ trong kho tàng nhạc Âu Mỹ của bố. Ngày nào tôi cũng đứng trên giường nhảy nhót theo tiếng hát từ mấy cuộn băng cát sét. Thực ra tôi có nghe cả nhạc tiếng Việt, nhưng đều là mấy bài cổ điển như hát về Bác Hồ, nhưng cũng ít thôi. Ngay từ nhỏ, tôi đã tỏ ra khá thờ ơ với nhạc trong nước, kể cả nhạc trẻ em. Do đó, thời gian trôi qua, từ ngày còn nhỏ đến lúc thành thanh niên, ngân hàng bài hát nhạc Việt trong đầu tôi vô cùng nghèo nàn. Tôi chỉ nghe nhạc nước ngoài, hết Âu Mỹ rồi đến Nhật Bản, kể cả Ấn Độ. Đa số các bài hát Việt mà tôi được cập nhật là đến từ những dịp đi karaoke với bạn bè vì tôi gần như chẳng bao giờ nghe và hát nhạc Việt.

Nhưng cho đến ngày tôi quay trở về thờ phượng Chúa, tôi bắt đầu làm quen với một dòng nhạc mới: nhạc thờ phượng. Tôi yêu thích những thì giờ được hát cho Chúa và tôi cũng bắt đầu hát nhiều bài tiếng Việt hơn từ đó. Tuy nhiên, tôi nhận ra rằng khi hát bằng tiếng Anh, tôi vẫn cảm thấy có một rào cản gì đó khiến cho tôi không thấy thoải mái. Tôi phải hát bằng tiếng mẹ đẻ của mình, cho dù là bài hát của nước ngoài. Đó mới chính là tiếng lòng của tôi dành cho Chúa. Đây là điều rất khác biệt so với thói quen của tôi, vì tôi vốn rất 'anti' các bài hát nước ngoài dịch ra tiếng Việt.

Tôi rất thích nghe những bài dịch ra tiếng Việt do ca sỹ Phương Trinh thể hiện và tôi cũng vô cùng cảm kích vì mục vụ âm nhạc của mục sư David Đông, người đã chuyển lời khéo léo những bài hát nước ngoài sang ngôn ngữ Việt.

NẾU TÔI IM LẶNG, ĐÁ SẼ LÊN TIẾNG

Hát ở nốt cao hơn:

Đây là món quà tuyệt vời Chúa ban mà tôi luôn thấy háo hức khi nghĩ về.

Tôi bắt đầu hát khi học cấp 2. Trước đó tôi không biết giọng mình nghe như thế nào khi hát. Rồi dần dần, chắc do chơi với những người bạn có đam mê âm nhạc, tôi cũng chịu khó 'cất tiếng' hơn. Hát thực sự trở thành niềm vui của tôi. Nhưng giọng tôi lúc đó cũng chỉ tạm ổn thôi.

Năm 2013, trong một lần cầu nguyện chung và mời Đức Thánh Linh tới ghé thăm, tôi cùng các anh chị em khác nắm tay nhau, đứng vòng tròn và kêu cầu Chúa. Khi đang nhắm mắt, bỗng tôi nghe thấy một giọng hát cao vút cất lên, giống như một giọng ca soprano đang ngân dài những nốt cao nhất. Đến khi cầu nguyện kết thúc, tôi hoàn toàn sửng sốt khi biết giọng hát đó đến từ một người chị có tầm vóc vô cùng nhỏ nhắn và mỏng manh, người mà bình thường khi nói giọng cũng có phần run rẩy. Khi ấy chị mới chia sẻ rằng, trong lúc cầu nguyện, Chúa đã ban cho chị giọng hát đặc biệt ấy.

Từ ngày ấy, tôi đã xin Chúa rằng Ngài ban cho tôi giọng hát giống như chị. Tới một ngày, khi tôi đang hát ca từ cuối cùng của bài "It is well with my soul" - chữ "soul" - thì tôi bỗng thấy có một giọng hát rất cao và thanh

nhưng mạnh mẽ thoát ra từ phía sâu của thanh quản. Tôi đã ngân từ "soul" ấy rất dài nhưng không tốn lấy tí hơi sức nào, tôi cảm thấy có ai đó đã hát thay cho tôi và sức lực này không phải đến từ tôi.

Hát ngợi khen mang đến sự bình an, niềm vui và sự chữa lành:

Khi đến với Chúa, tôi nhận thấy có rất nhiều điều xảy ra đi ngược lại nguyên tắc của cuộc sống. Sự ngợi khen Chúa là một ví dụ điển hình. Những lúc mệt mỏi, chán chường, tuyệt vọng và nghi ngờ, tôi cũng thường đến với Chúa. Ban đầu là kể lể rồi kêu ca và nhiều lúc tôi thấy sốt ruột với Ngài vì cầu nguyện mãi rồi mà chẳng thấy có gì thay đổi. Nhưng đến khi tôi cảm thấy việc kêu ca không mang lại tác dụng gì, tôi quyết định dồn tâm trí vào việc ngợi khen Chúa và công bố rằng Chúa lớn hơn mọi vấn đề của mình, thì những gánh nặng của tôi bị thổi bay ngay lập tức.

Tôi không chỉ dừng lại ở lời ngợi khen mà còn tiếp tục hát dâng cho Chúa. Đã có nhiều lần khi tôi bị nhấn chìm trong mệt mỏi kiệt sức, đôi lúc là đau đớn về thuộc thể, nhưng chính sự ngợi khen và hát dâng Chúa đã khiến quyền năng chữa lành của Chúa chạm đến tôi.

Cuối cùng, tôi thận trọng hơn với những gì mình nghe:

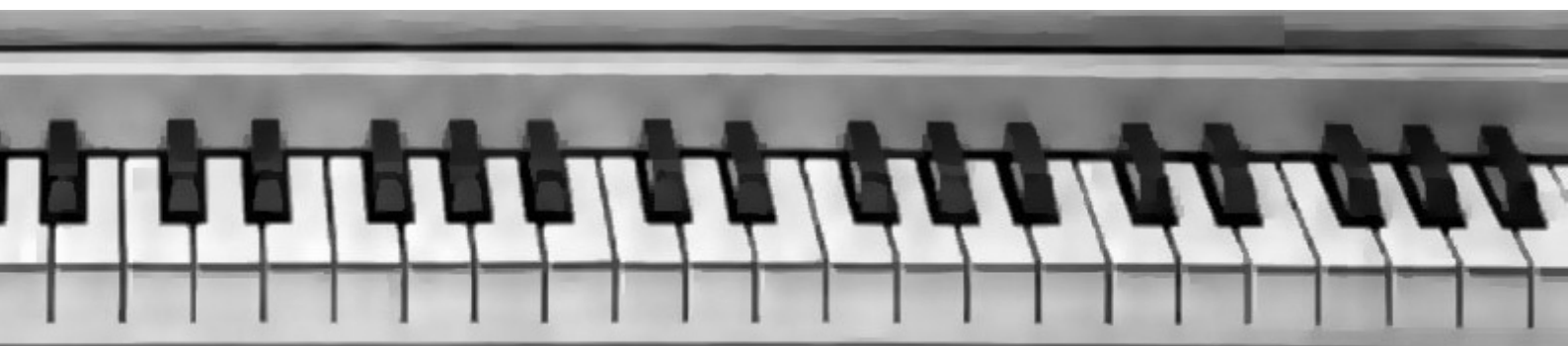
Năm 2016, trước khi chuyển bay vào Huế nghỉ hè của tôi cất cánh, tôi ngồi ở văn phòng và đọc được tin về một vài sự cố mang tính phá hoại nhằm vào các máy bay khi cất và hạ cánh. Vốn là một đứa hay lo, tôi vô cùng sợ hãi và mất bình tĩnh trước tin này. Tôi cảm thấy cơ thể mình phản ứng dữ dội trước nỗi sợ này, tim đập nhanh, đầu óc thì không tập trung vào việc gì được và gặp ai cũng kể cho nỗi lo của mình. Tôi quyết định tìm một góc riêng và tìm kiếm Chúa. Sau một hồi kể lể với Ngài, cuối cùng tôi cũng quyết định ngợi khen và tập trung vào quyền năng của Chúa. Trong khoảng khắc ấy, bỗng dưng tôi cảm thấy một sự bình an tràn ngập, lòng tôi không còn nặng nề mà như được nhắc bổng lên. Và điều kỳ diệu nhất là tôi cảm thấy có ai đó mặc giáp cho trái tim yếu đuối đang loạn nhịp của mình, khiến nó bình tĩnh lại ngay tức khắc. Trong kỳ nghỉ đó, tôi cũng bị một lần mệt mỏi đến mức không bước ra khỏi giường nổi để đi chơi cùng mọi người được. Nhưng chỉ sau một hồi cầu nguyện và hát ngợi khen, Chúa tuôn đổ một nguồn sức mới, sự bình an và niềm vui trên tôi và chúc phước cho tôi có một buổi gala dinner cực kỳ hạnh phúc và trọn vẹn.

100 lần tôi nghe nhạc thờ phượng là 100 lần tôi cảm thấy phấn chấn, được xoa dịu, yêu thương và thức tỉnh.

Tuy nhiên, khi nghe nhạc thịnh hành thì mỗi bài hát lại đưa tôi tới một miền cảm xúc hỗn độn khác nhau. Khi đang bình thường mà nghe nhạc của Snoop Dogg thì chỉ muốn ăn mặc chất chơi và đi đua xe, nghe nhạc của Lady Gaga thì muốn bước vào sòng bạc và tiêu pha thỏa thích, nghe nhạc của Adele thì thấy tình yêu thật là một trái đắng v...v... Trên đây tôi chỉ kể đến một vài cảm xúc mà tôi có khi nghe những bài hát đương đại. Tôi nhận thấy thể loại nhạc và nội dung thì ngày càng phong phú, thú vị và có thể hát về mọi thứ. Nhưng âm nhạc là thứ dễ chạm vào trái tim nên tôi thực sự muốn thận trọng khi lựa chọn đem điều gì vào lòng mình. Chưa kể có rất nhiều loại nhạc đem đến sự cám dỗ và bình thường hóa một vài tội lỗi.

Tôi vẫn là fan của US-UK pop, J-pop, nhạc rock, nhưng tôi không thể làm ngơ được trước những tác động của giai điệu và ca từ không phù hợp với lời Chúa. Tôi mong anh chị em cũng có sự thức tỉnh với nền âm nhạc và lớn hơn là nền văn hóa đương đại, vì tôi tin vào câu nói **"You are what you listen to"**.

Phoebe Ngán

Trong cuộc đời ngày ngày nối tiếp, đã bao giờ bạn gặp những trường hợp kì diệu đến mức không bao giờ bạn nghĩ đến chưa? Phải, tôi có một tình bạn từ năm lớp Một, và sau bao nhiêu năm xa cách, chúng tôi gặp lại nhau một cách thật kì lạ vào cái lúc mà không ai ngờ đến. Với mọi người, họ gọi đó là cơ duyên hay duyên số. Đối với tôi, đó chính là sự sắp đặt trong kế hoạch của Đức Chúa Trời.

Tôi đã từng là một con người rất mê tín, cũng từng thờ cúng và đi lễ khá nhiều. Một con người như vậy mà giờ lại đặt để niềm tin ở nơi Chúa và luôn khao khát được chết đi con người cũ của mình, sống một cuộc sống mới được thanh tẩy và muốn làm đẹp lòng Chúa, có thể tin không? Có đấy, để tôi kể cho bạn nghe về ngày mà Chúa đã đến để ban cho tôi ân huệ đó nhé.

Hôm ấy là một buổi tối ngày hè khá oi bức, tôi cùng cô bạn thân ra ngoài tụ tập. Theo lý thường tình, chúng tôi nói chuyện thú vui trên thế gian và trò chuyện những thứ hết sức phù phiếm. Thế nhưng tôi bỗng bâng quơ hỏi về Chúa, và thật bất ngờ lúc đó tôi mới nhận ra rằng cô bạn thân của tôi là người tin Chúa. Cô bạn bỗng chợt chia sẻ cho tôi về Chúa, về những "điều cơ bản" mà ai cũng biết khi là con chiên của Chúa. Và rồi vài hôm sau, tôi đã tiếp nhận Chúa và chính thức là con cái của Đức Chúa Trời. Trước kia tôi tự cho rằng là tính tôi dễ và thoáng, nên đã dễ dàng tiếp nhận Chúa, thế nhưng giờ lại nhận thấy rằng, cảm ơn Chúa vì đã làm mềm lòng tôi và đặt để Đức Thánh Linh nơi tôi để tôi có cơ

hội được tiếp nhận Chúa, mau chóng trở về với Cha của mình nhanh như vậy.

Quãng thời gian ban đầu, đối với tôi thứ niềm tin đó thật sự rất mù mờ. Tôi cũng chỉ biết và tin vào Chúa là vậy cho xong, ấy thế mà miệng nói một đằng, lòng làm một nẻo. Khi đã hạ thấp bản thân mình xuống để cầu xin Người, thì phải thật sự đặt để tấm lòng của mình ở trong lời cầu nguyện và phải tin rằng Chúa sẽ cứu giúp mình. Vậy mà khi gặp nan đề, tôi lại cứ "bàn lùi" và luôn đặt ra những trường hợp "lỡ như". Chính vì niềm tin của tôi chưa thực sự đặt để vào Người, nên những lời cầu nguyện của tôi hầu như không được chấp thuận. Tôi cũng phải cảm ơn Chúa rằng Người đã thay đổi tôi thành một con người vô cùng kiên nhẫn khi không bỏ cuộc ở cái thời điểm mà "xin gì cũng không được".

Tôi còn nhớ cái lần mà Hội Thánh của tôi có tổ chức một chuyến đi vào

Sài Gòn để làm lễ Xác chứng chúng tôi là con của Chúa, và cũng là để học hỏi thêm về Chúa và những phúc âm của Ngài. Khi đó tôi thật sự rất muốn đi, nhưng tôi biết khi xin mẹ, nhất định sẽ không bao giờ được sự cho phép. Niềm tin chưa vững và rất mong lung, tôi cứ nói với mọi người ở Hội Thánh rằng sẽ luôn cầu nguyện để có thể tham gia cùng mọi người, ấy thế mà trong lòng lại luôn lo sợ những lời mẹ quở trách và vẫn cứ đinh ninh rằng chắc là vẫn không được đi. Và tôi đã không được tham gia.

Niềm tin hiện tại của tôi không phải là nhờ được ai đó tác động vào, hay là qua đọc Kinh thánh, qua nghe nhạc thờ phượng, qua lời giảng phúc âm,... Mà

Đức tin

là Chúa đã đến và cho tôi tự chiêm nghiệm được sự thay đổi từ con người đến cuộc sống của tôi nhờ vào đức tin tôi đặt để ở nơi Chúa.

Tôi tin rằng Chúa đã và đang thay đổi con người tôi mỗi ngày. Con người cũ của tôi, bản chất cũ của tôi đang dần chết đi và dường như hình thành một lớp vỏ bọc mới tinh khiết hơn. Tôi tin rằng những nan đề xảy đến với tôi chính là thử thách mà Chúa "thử" lòng tôi, "thử" đức tin của tôi. Và tôi cũng tin rằng dù có chuyện gì đi chăng nữa, vẫn luôn có một Đấng luôn ở đây bảo vệ, che chở tôi, dù tôi có lỡ lầm đường lạc lối cũng vẫn luôn dang rộng vòng tay chào đón tôi ngày quay về với Ngài.

Tôi luôn tự hỏi rằng, đối với những người tự xưng danh rằng mình chính là một Cơ đốc nhân, đã bao giờ bạn muốn làm chết đi con người cũ của bạn chưa? Đã bao giờ bạn muốn thay đổi từ A-Z con người tính cách bản chất của bạn mà không thể? Đã bao giờ bạn muốn gia đình bạn bè và những người thân xung quanh hay những người tồn tại trên Trái Đất này tốt hơn chưa?... Rất nhiều những câu hỏi tương tự như vậy, đã bao giờ bạn tự hỏi hay nghĩ đến chưa? Chúng ta luôn muốn cầu thay và mong mỏi rằng những gì hay bất kể ai sống ở trên thế gian này đều làm đẹp lòng Chúa, sống vì Chúa, nhưng chưa chắc khi chúng ta muốn, chúng ta lại đặt niềm tin thật sự ở nơi Ngài. Chúng ta chỉ cầu xin nhưng trong thâm tâm vẫn luôn thấp thỏm, nơm nớp những nỗi sợ, những lo lắng, những lần "nếu lỡ như...", "nhưng mà...". Hãy luôn nhớ rằng, khi chúng ta thành khẩn cầu xin Chúa bằng cả tấm lòng mình, chắc chắn Chúa sẽ đáp lại, vấn đề chỉ là thời gian mà thôi. Nếu chúng ta để những suy nghĩ tiêu cực kia xuất hiện thì tức là chúng ta chưa thực sự tin Chúa, và điều đó cũng đồng nghĩa với việc tự bản thân mình

đã đánh mất đi cái ơn mà Chúa đáp ứng mình.

Nhờ có sự tin tưởng đặt để ở nơi Chúa, nhờ có Đức Thánh Linh luôn ở bên tôi nâng đỡ tôi, nhờ có ân điển của Chúa, mà dần dần tôi luôn hình thành được thói quen theo kiểu gọi dân dã là "cái gì cũng Chúa". Tôi còn nhớ ngày trước khi mới tiếp nhận Chúa, niềm tin của tôi rất mong manh. Dẫu có nan đề là tôi không dám cầu nguyện một mình mà lại mong muốn rất nhiều người cầu thay cho mình, tôi sợ rằng Chúa không nghe thấy lời cầu nguyện của tôi, tôi sợ rằng lời cầu xin của tôi không được ứng nghiệm. Và tôi đã không đặt để niềm tin trọn vẹn ở Ngài. Nhưng thật cảm ơn Chúa rằng người đa thay đổi tôi, người để Đức Thánh Linh ở cùng tôi, khiến tôi có thể cảm nhận được rõ ràng sự hiện diện của Ngài, và tôi tin Ngài. Giờ đây dù có chuyện gì đi chăng nữa, tôi vẫn luôn thực sự rất tin rằng đó là trong chương trình của Chúa dành cho tôi và chắc chắn Chúa đã cho tôi một cái kết thoả đáng không quá sức của tôi. Tôi tin rằng người chỉ muốn tôi trưởng thành hơn trong đức tin vào Ngài mà thôi.

Vậy, ai đang cai trị cuộc sống của chúng ta mỗi ngày? Ai là Vua trong lòng chúng ta? Tôi luôn muốn hỏi như vậy đối với mỗi Cơ đốc nhân. Tôi luôn muốn tự nhắc bản thân nói riêng và mọi người nói chung rằng, hãy đặt để niềm tin ở Chúa, và hãy luôn luôn tin tưởng Ngài, tất cả những gì Chúa ban cho chúng ta đều là những điều rất tốt đẹp. Hãy luôn cảm ơn Ngài dù đó là những nan đề, vì Chúa chỉ muốn thử thách chúng ta, muốn chúng ta vượt qua khó khăn để trưởng thành hơn mà thôi. Vì thế hãy luôn tin tưởng Đức Chúa Trời và sống thật đẹp lòng Ngài vì những gì Ngài đã làm cho chúng ta.

Elijah

SỰ THỨC TỈNH TRONG TÔI

Tôi là một đứa lí trí. Trước nay tôi chẳng bao giờ tin chuyện tâm linh hay may mắn, trong mỗi hoàn cảnh tôi đều quan sát xung quanh rồi từ đó nhìn nhận, suy xét sự việc theo một cách có logic. Cũng chính vì lí do đó mà tôi thường ít để ý đến cảm xúc của chính mình, tôi thường có xu hướng phân tích đánh giá thay vì cảm nhận bằng trực giác.

Sự màu nhiệm của Chúa thật tuyệt vời, Ngài đến với mỗi người theo một cách riêng. Tôi biết đến Chúa qua những mẩu chuyện trong Kinh Thánh để rồi từ đó sự tò mò, thích thú ngày càng khiến tôi muốn biết về Người nhiều hơn. Kinh Thánh viết: "Hãy xin, sẽ được; hãy tìm, sẽ gặp; hãy gõ cửa, sẽ mở cho" Ma-thi-ơ 7:7. Cái giây phút tôi xác quyết niềm tin với Chúa, trong tôi cảm nhận rõ hơn bao giờ hết cái sợi dây vô hình gắn kết tâm hồn mình với Chúa, đấy cũng là giây phút cái đứa lí trí như tôi bật khóc bởi hơn bao giờ hết tôi cảm nhận thật rõ ràng và sâu sắc tình yêu của Chúa dành cho mình. Đấy là lần thức tỉnh đầu tiên của tôi.

Trước đây, tôi luôn suy nghĩ, tự hỏi về mục đích sống của bản thân trong cuộc đời. Đó là một câu hỏi thường trực và ám ảnh tôi đến mức khi mới 8 tuổi tôi đã nói với chị mình

rằng tôi quá chán bởi những việc hàng ngày lặp đi lặp lại, tôi chán sống vô định không có mục đích, tôi chán sống rồi. Chị tôi trả lời rằng nếu không sống cho bản thân thì hãy sống vì người khác, sống cho bố mẹ, hãy có trách nhiệm không chỉ với bản thân mà còn với những người khác. Lớn lên một chút, tôi tự hỏi mình rằng câu trả lời của chị tôi đúng nếu đặt vào nó vào mối quan hệ của người với người, vậy mục đích sống của con người là gì? Con người sống, sinh sôi trên trái đất năm này qua năm khác, tàn phá thiên nhiên, giết hại động vật một cách tàn nhẫn, ta như một đám tham lam luôn cố gắng vơ vét vậy. Tôi từng đi tìm câu trả lời ở nhiều nơi, nhiều người nhưng đều bất thành. Đến với Chúa, Người dạy cho tôi biết mục đích sống đích thực của tôi là gì, tôi hiểu rõ hơn bao giờ hết rằng tôi sống để làm đẹp lòng Chúa, để làm những việc tốt đẹp vinh danh Chúa. Chúa đã thực sự thức tỉnh mục đích sống trong tôi.

Con người đi liền với tội lỗi, đó là điều không thể tránh khỏi. Tôi đã không ít lần phạm lỗi lầm, đi ngược lại lời dạy của Chúa. Mỗi lần như vậy, tôi thường tự tìm kiếm lí do để bào biện cho lỗi lầm của mình, tôi đã thường tự lừa dối bản thân. Vì thế, có những thứ tôi nhận biết là sai

nhưng vẫn luôn lặp đi lặp lại từ ngày này qua ngày khác. Rồi khi Chúa nhắc nhở tôi, tôi đã cố gắng vượt qua lỗi lầm, cảm dỗ nhưng chỉ được một thời gian mọi chuyện lại như cũ.

Tình cờ một ngày tôi đọc được một bài viết trên mạng về hình ảnh bàn tay và chiếc găng tay. Hình ảnh bàn tay và chiếc găng tay diễn tả tốt nhất cho công việc của Đức Chúa Trời đã làm trong và qua mục vụ và đời sống của tôi. Chiếc găng tay một mình thì không hữu dụng gì, không có khả năng và giá trị thực tiễn. Nhưng với bàn tay của người chủ, người sử dụng, là Đức Chúa Trời khôn ngoan, tuyệt diệu, và quyền năng – một chiếc găng tay có thể hoàn thành nhiều công tác ngoạn mục và có giá trị lâu dài. Tôi nhận ra rằng tôi không phải Chúa, tôi không thể tự mình vượt qua cám dỗ, điều dữ được, tôi chỉ như chiếc găng tay – yếu mềm, bất lực. Chúa một lần nữa thức tỉnh cho tôi rằng để vượt qua mọi tội lỗi, cám dỗ, tôi cần cầu xin Chúa để Người là cánh tay dẫn dắt, che chở tôi.

Cám ơn Chúa vì tình yêu thương của Người dành cho con, vì Chúa luôn nhắc nhở, dạy dỗ con. Tạ ơn Chúa vì Người đã thức tỉnh con trong những lúc con u mê, lầm lạc nhất.

Hoành Đạt

CHÚA NHẮC NHỞ TÔI VỀ SỰ HIỆP MỘT TRONG CẦU NGUYỆN

Lẽ ra bài viết đầu tiên của tôi ở số báo này sẽ là một bài chia sẻ ngắn gọn về quá trình tôi được quay trở lại với Chúa như thế nào, tôi đã được Chúa ban tặng cho một người bạn đồng hành, cũng như cả hai chúng tôi đã cùng trưởng thành, vượt qua những khó khăn và được tăng trưởng đức tin trong suốt quãng thời gian đó ra sao. Nhưng có một lời nhắc nhở cứ thôi thúc tôi phải thay đổi nội dung bài viết, phải viết về tầm quan trọng của sự cầu nguyện, về sự thờ phượng, về mối quan hệ của mình với Chúa, và quan trọng nhất đó là sự hiệp một trong cầu nguyện.

Vốn quen với lối sinh hoạt thờ phượng ở Hội thánh tư gia nên khi bắt đầu tham gia CTTL quả thật có rất nhiều điều ngỡ ngàng đối với tôi. Thú thật rằng đã có rất nhiều điều khiến tôi bất mãn, nhiều điều khiến tôi cảm thấy hụt hẫng, nhiều điều xảy ra khiến tôi cay đắng, tôi tự hỏi rằng tại sao Chúa lại đặt để tôi ở Hội thánh này? Không phải do bài giảng của mục sư chán, thật sự bài giảng của mục sư vô cùng hay, dễ hiểu và khiến tôi muốn được đọc và học lời Chúa nhiều hơn, cũng không phải do anh em trong CTTL không tốt, mọi người đều rất nhiệt tình và thân thiện,... Điều khiến tôi bất mãn đó là tôi không cảm thấy Chúa Thánh Linh ở đâu khi chúng ta cùng nhau nhóm với nhau... Tôi thật sự khao khát sự gặp gỡ, được Chúa Thánh Linh đụng chạm trong sự cầu nguyện hiệp một, trong sự thờ phượng Chúa. Đã có đôi lúc tôi cảm giác Chúa Thánh Linh đã gần xuất hiện giữa vòng chúng ta rồi, nhưng rồi lại bị ngăn trở bởi nhiều thứ, bởi người dẫn, bởi tiếng chuông điện thoại, hay bởi chính sự rụt rè của mọi

người, bởi chính sự phân tâm trong sự cầu nguyện của chúng ta? Và Chúa thôi thúc tôi cầu nguyện cho vấn đề này. Ban đầu chỉ có riêng tôi cầu nguyện riêng tư với Chúa, một thời gian,... Và rồi, thói quen quả thật là một thứ đáng sợ, tôi dần quen với lối sinh hoạt của Hội thánh, tôi quen với việc thứ 5, thứ 7 đến gấp rút tập đàn để đến Chủ nhật "trả bài". Tôi đã quên đi rằng trước khi tập tôi luôn thầm cầu nguyện với Chúa xin dâng đôi bàn tay cùng tấm lòng cho Chúa để Chúa tế trị, mà tôi dần quen với những "bài" cầu nguyện nhanh chóng ngắn gọn như một "ngghi lễ" trước khi tập... Hết tuần này tuần

khác trôi đi, tôi vẫn đi nhóm, tôi vẫn học lời Chúa, tôi vẫn “thỏa hiệp” với sự khô khốc trong tâm linh đó, tôi lại tập trung vào mối quan hệ riêng tư của tôi với Chúa nhiều hơn, và tôi quên mất điều Chúa đặt để ở tôi để cầu nguyện cho Hội thánh.

Cho đến ngày thứ tư hôm ấy (08/03), những anh chị em của Hội thánh khi tôi còn sinh hoạt bên Đức sang Việt Nam theo tiếng kêu gọi của Chúa, mẹ kéo tôi cùng Hải Anh đến cầu nguyện, tôi lại như được trở về với ngày xưa, tôi lại được cảm nhận rõ ràng sự hiện diện của Chúa Thánh Linh ở giữa chúng tôi, ấm áp và dịu dàng, tôi cảm thấy mình thật nhỏ bé trong vòng tay rộng lớn đó của Chúa. Và rồi khao khát được cầu nguyện bằng tiếng lạ lại trở lại và mãnh liệt hơn trước (tại Hội thánh bên Đức khi nhóm với nhau trong sự cầu nguyện mọi người sẽ ngồi quanh một vòng tròn, bắt đầu lớn tiếng cầu nguyện bằng tiếng lạ, kết thúc buổi cầu nguyện mọi người sẽ cùng nhau chia sẻ về những điều Chúa bày tỏ có thể là qua khái tượng, qua lời Chúa được Ngài nhắc nhở,... để cùng nhau gây dựng và phát triển Hội thánh). Và rồi Chúa như nhẹ nhàng đánh thức tôi dậy sau một giấc ngủ gật, Ngài nhắc nhở tôi phải cầu nguyện cho Hội thánh.

Vậy tôi chỉ muốn chia sẻ những điều này để kêu gọi những anh em có đồng tâm tình với tôi có thể nhớ lấy điều này trong lời cầu nguyện riêng tư của mình, hoặc chúng ta có thể cùng nhau nhóm hiệp lại cầu nguyện.

Có thể Hội thánh chúng ta ảnh hưởng nhiều từ Hội thánh Anglican có một chút gì đó hơi hình thức nhưng tôi tin trong mỗi chúng ta đều khao khát sự đụng chạm của Chúa Thánh Linh trong sự cầu nguyện hiệp một khi đến Hội thánh. Tôi tin rằng bất cứ Hội thánh nào cũng cần sự xúc dầu của Đức Thánh Linh. Tôi khao khát anh em sẽ được nếm trải sự ngọt ngào cũng như niềm vui thỏa khi được Ngài thăm viếng.

Tôi chắc chắn rằng không ai trong chúng ta muốn Hội thánh của chúng ta giống như một lớp học, một câu lạc bộ, đến rồi đi mà ko gây dựng được bất kì điều gì cho nhau, cùng sinh hoạt chung trong một Hội thánh mà lại không có sự liên kết với nhau, khác nào một lớp học được chia thành các nhóm nhỏ độc lập tập hợp những người chung sở thích chung suy nghĩ.

TẠI SAO NAM GIỚI TUỔI THỌ THƯỜNG ÍT HƠN NỮ GIỚI ?

Một câu hỏi thật đơn giản có vẻ như ai cũng trả lời được nhưng thực tế không phải ai cũng trả lời đúng.

Khi tôi còn học phổ thông, tôi được cô giáo dạy môn Địa lý nêu ra và giải thích là do: Nam giới làm những công việc vất vả, nặng nhọc và nguy hiểm, độc hại hơn nữ giới, ví dụ như làm việc trong các hầm lò, mỏ than, hóa chất...

Khi tôi là sinh viên Đại học, được một thầy giáo giải thích thêm là ngoài những lý do trên thì có một lý do rất quan trọng đó là: nam giới thường nhiều tham vọng nên suy nghĩ và phấn đấu nhiều hơn, làm việc nhiều hơn. Nữ giới thường hài lòng với những gì mình có về gia đình cũng như địa vị xã hội, nên ít lo nghĩ hơn.

Trong cuộc sống thường ngày cũng như trong khoa học, một ý kiến hoặc một giả thuyết, hiện tượng nêu ra đều có nhiều cách giải thích cũng như nhiều quan điểm lập trường về vấn đề đó. Cũng như vấn đề tôi nêu ra lúc đầu, đến nay tôi mới có lời giải thích cụ thể hơn.

Trong một lần được tham dự hội trại "Đột phá nam giới" tôi đã được nghe một bài giảng của một diễn giả người Singapore mà tôi rất tâm đắc. Theo bài giảng của ông thì nam giới có ba lỗi lầm hay mắc phải gắn liền với ba tham vọng, đó là:

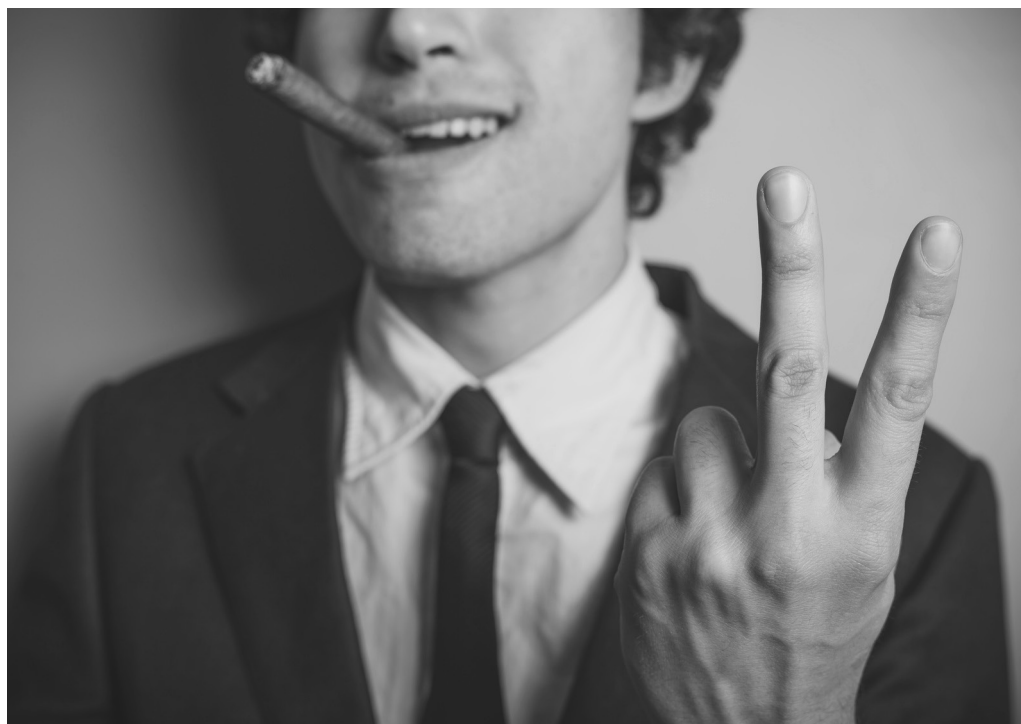
1. Tham vọng về tiền:

Nói về tiền, tất cả chúng ta ai cũng biết giá trị của nó, ở đây tôi không bàn cãi việc

chúng ta nhìn tiền ở phương diện nào, nhưng với tôi tiền, có một sức mạnh rất lớn trong xã hội hiện nay; có tiền chúng ta có rất nhiều thứ, thỏa mãn được nhiều nhu cầu cả chính đáng lẫn không chính đáng. Chính vì vậy rất nhiều người nam giới đã lao động cật lực, bán sức lao động để kiếm tiền, điều đó không có gì sai, vì lúc đầu họ kiếm tiền để có thể ăn no mặc ấm, sau khi có nhiều tiền họ muốn ăn ngon mặc đẹp,... và phát sinh các nhu cầu khác, trong các nhu cầu đó có nhu cầu quyền lực.

2. Tham vọng quyền lực:

Khi đã có cuộc sống vật chất đầy đủ người nam giới lại phát sinh nhu cầu được người khác tôn vinh, nể trọng, kể hầu người hạ,... vì vậy họ phải có quyền

lực. Nói về quyền lực lãnh đạo người khác có hai loại quyền lực đó là quyền lực đi theo đường chính thống do có tài và có đức được bầu công khai, dân chủ; còn một loại quyền lực đi theo đường “tiểu ngạch” không chính thống. Dù theo đường gì thì khi họ có quyền nghĩa là họ trên người khác. Và khi nhu cầu về vật chất và quyền lực đã được thì lại phát sinh như cầu sở hữu.

3. Tham vọng về tình dục:

Khi một số người nam có quyền quản lý người khác trên phương diện công việc, nhưng họ lại có thái độ quản lý luôn cả đời sống riêng tư của người khác. Họ muốn sở hữu những gì mình thích mà không quan tâm rằng cái đó thuộc quyền sở hữu của người khác, mãi mãi không phải của mình. Họ luôn nghĩ rằng họ có hai trợ thủ đắc lực đó là tiền và quyền nên họ phải thỏa mãn được những gì mình thích; xa hơn nữa là với những người không hề quen biết họ từ trước tới nay, có thể chỉ gặp họ một lần.

Quay trở lại câu chuyện chúng ta đang nói về ba lỗi lầm về tham vọng mà con người hay mắc phải thì

tham vọng về tình dục là tội lớn nhất, trong 10 điều răn của Chúa có một điều răn “Người chớ phạm tội tà dâm”. Còn trong thực tế Kinh Thánh cũng đã từng ghi nhận lỗi lầm của một vị vua rất yêu mến và kính sợ Chúa, đó là vua David, ông từ một cậu bé chăn chiên, được Chúa chọn làm vua, được Chúa luôn ở cùng trong mọi sự. Chính vì vậy ngay cả khi lên làm vua thì David khi đi chiến đấu thắng kẻ thù thì ông cũng không lấy bất kỳ thứ gì của kẻ thù mà không thuộc về mình. Kể cả khi ông có nhiều của cải, vật

chất thì ông vẫn nói với Chúa rằng tất cả những thứ này đều là của Chúa.

Nhưng khi ông làm vua, ông có vật chất và quyền lực thì ông cũng phát sinh tham vọng về tình dục, ông nhìn thấy người phụ nữ đẹp đã say mê, kể cả khi biết đó là vợ của quân sỹ mình. Có thể lúc đó ông nghĩ rằng ông là vua của một đất nước nên ông có quyền được sở hữu những gì mình muốn, dù đó không phải là của mình.

Nhưng câu chuyện chưa dừng ở đây, tôi muốn bàn thêm về việc kiến thức nền tảng của người đọc Kinh Thánh, yêu mến Chúa và làm theo lời Chúa

dạy khác với người không biết đến Kinh Thánh ở điểm nào. Với những gì Kinh Thánh viết về vua David chúng ta thấy có lẽ không tìm thấy người thứ hai nào mà vâng giữ lời Chúa đến vậy. Nhưng tại sao ông vẫn phạm tội "tà dâm", có thể lúc đó ông đã quên mất lời Chúa dạy hay đây là một thử thách của Chúa dành cho ông và ông đã mắc bẫy thử thách của Chúa. Có lẽ câu hỏi này chúng ta phải hỏi Chúa thì mới có câu trả lời, nhưng điều đáng nói ở đây là việc con người khi có lỗi lầm thì mấy ai tự nhận lỗi và chấp nhận những hình phạt mà không một lời ca than, trách móc người đã phạt mình, thường thì con người có thói quen cố gắng che giấu tội lỗi của mình bằng mọi cách.

Khi vua David phạm tội tà dâm, ngủ với vợ quân sỹ mình, đặc biệt khi biết bà có thai thì ông đã tìm cách hại chồng bà rồi có lý do để cưới bà làm vợ. Như vậy chỉ dừng ở đây thì David đã mắc phải hai tội: Một là tà dâm và hai là giết người, cả hai tội này với Chúa rất lớn vì là 2/10 điều răn của Chúa. Nhưng trong lòng David vẫn nghĩ là chỉ mình ông biết chuyện đó, ông đã sai lầm vì ngoài ông ra thì Đức Chúa trời đã biết việc ông làm. Chúa đã sai tiên tri đến gặp ông là nói với ông lỗi lầm ông mắc phải và sự trừng phạt của Chúa đối với ông.

Có lẽ điều đáng ca ngợi ông nhất là ở chỗ này, khi ông nghe tiên tri nói về tội của mình, nếu là người không vâng phục và kính sợ Chúa thì ông sẽ làm việc mà những người bình thường vẫn làm đó là "tiếp tục giết người để bịt đầu mối" và sau đó ông sẽ giết những ai biết về việc đó, nếu điều đó xảy ra thì tội của ông lại chồng lên

tội và sẽ không bao giờ ông rửa hết tội. Nhưng ở đây câu chuyện lại khác, khi nghe tiên tri nói về tội của mình và hình phạt của Chúa dành cho ông thì ông đã "quỳ sụp xuống" nhận lỗi trước mặt Chúa, xin Chúa tha tội và không một lời oán trách về hình phạt của Chúa. Chính vì vậy mà tội của ông chỉ dừng lại ở hai tội và chính vì vậy mà sau khi Chúa trừng phạt ông hai tội đó rồi thì Chúa tiếp tục yêu ông và ban phước cho ông cũng như con ông làm vua sau này đó là vua Sa-lô-môn.

Với tôi, việc tiếp nhận Chúa không khó, nhưng việc vâng giữ và làm theo lời Chúa mới là điều khó. Việt Nam có một câu nói quen thuộc "Con đường dài nhất trong cuộc sống này là con đường từ mồm đến tay", có lẽ câu này luôn đúng với nhiều con cái Chúa, nhiều người hàng tuần đi nhà thờ, học Kinh Thánh, hát Thánh ca,... nhưng ra khỏi Nhà thờ 6,5 ngày còn lại của tuần thì làm mọi việc không có Chúa ở cùng, gặp chuyện vui thì cảm tạ Chúa, gặp chuyện buồn thì lo lắng đi làm theo ý của mình để giải quyết công việc. Có những người khi vui thì không có Chúa, khi khó khăn thì gọi Chúa về cầu nguyện, khi xong việc thì lại nghĩ do mình giỏi mà không nghĩ Chúa ban phước. Với một số người đi nhà thờ theo phong trào, thấy bạn đi thì đi cùng, đến có nhiều người thấy vui vui, đi để lấy lòng người mời,...

Nếu con người chúng ta được biết đến Chúa đã là việc may mắn, được học lời Chúa và vâng giữ lời Chúa, lấy Kinh Thánh làm nền tảng cho cuộc sống thì quả là một điều tuyệt vời.

Con cảm tạ Chúa vì những gì Chúa đã ban trên đời sống của con và gia đình, những người thân yêu của chúng con. Xin Chúa gìn giữ cho con luôn gần gũi với Ngài, xin ban cho con sự không ngoan để nhận biết Ngài và vâng giữ lời ngài, luôn trông cậy Ngài mọi sự. Amen!

Hà Nội, ngày 12/12/2016

Nguyễn Danh Thắng

ĐÊM HÁT CAROLING Ý NGHĨA

Đó là một đêm Giáng sinh thật đáng nhớ và ý nghĩa, không chỉ với Hội thánh mình mà còn với rất nhiều người, trong đó có những người mà ta không bao giờ ngờ tới.

Bắt đầu từ 8h tối, sau buổi lễ, mọi người trong Hội thánh đến Bờ Hồ và cùng nhau đi hát caroling tại 4 điểm. Hôm ấy rất đông, có cả bác Thái, bác Ngọc, hầu hết các anh chị thanh niên đều tham gia. Những bài hát rất quen thuộc như: "Mary's boy child", "Joy to the world",... được cất lên và tất cả mọi người cùng hòa theo tiếng nhạc và hát. Mọi người hát rất nồng nhiệt, sôi nổi, hát đến khàn cả cổ, vừa hát vừa vỗ tay, và cả mời những người từ bên ngoài vào cùng hát. Khuôn mặt ai ai cũng đều rạng rỡ, tươi cười, rồi đứng đưa theo tiếng nhạc.

Thế nhưng điều khiến tôi chú ý nhất chính là một anh tây cùng vào đánh đàn guitar và hát với Hội thánh. Lúc đầu, tôi và bố đã nhìn thấy anh ấy đang đánh đàn rong bên đường. Thế nhưng anh đánh hết từ bài này đến bài khác, mọi người đi qua đứng lại nghe nhưng chẳng ai cho tiền. Nhìn anh đó, tôi có cảm giác như anh đã hát rong như thế này từ rất lâu và thường xuyên như là một nghề của anh. Anh đánh một lúc không có ai nghe, anh đi ra phía Hội thánh đứng xem. Mọi người trong Hội thánh đều rất niềm nở đón tiếp anh, mời anh

tham gia vào đánh đàn guitar. Tôi thấy anh rất vui. Mới đầu trông anh còn ngại ngùng, thế nhưng quen dần, anh hòa vào âm nhạc với tất cả mọi người và đánh đàn rất hăng say.

Thế rồi đến lúc chia tay, khi mọi người bắt tay anh, niềm nở với anh, nói "Thank you so much" và "Merry christmas". Đó là một khoảnh khắc rất cảm động. Có lẽ, anh đã đi hát nhiều lần rồi, hôm được họ cho tiền, hôm thì không. Thế nhưng chắc đây là một lần đặc biệt vì anh không hát để mong được nhận tiền mà là để cho đi. Anh đã cho đi sự nồng nhiệt, truyền cảm hứng âm nhạc đến mọi người, đánh guitar để mọi người cùng hát theo. Cái mà anh nhận lại không phải là tiền, mà nó còn ý nghĩa hơn nhiều. Đó là những cái bắt tay, những câu cảm ơn, những lời chúc tốt đẹp và tình cảm mọi người dành cho anh. Có lẽ chưa bao giờ anh có được cảm giác như vậy, vì khi được nhận lại những điều đó, trông anh rất sung sướng và rất cảm động.

Chúa thật kì diệu. Chúa mang những lời hát về Ngài để gắn kết mọi người với nhau, để mang đến niềm hạnh phúc cho những người tưởng chừng như không quan trọng trên thế giới này. Những lời hát ấy không chỉ tôn vinh về sự ra đời của Ngài, mà còn mang đến một không khí đoàn kết, vui vẻ, hạnh phúc đối với rất nhiều người.

Ngày hôm ấy đã để lại cho tôi một ấn tượng rất mạnh mẽ. Tôi thực sự rất mong muốn năm sau Hội thánh mình sẽ lại hát nhân ngày Giáng sinh ở trên Bờ Hồ, để mình có thêm cơ hội mang đến niềm hạnh phúc và tình yêu thương của Chúa đến với nhiều người hơn nữa.

Vũ Thu Nga

NGỌN ĐỒI

Tối hôm nay như bao tối khác
Tôi nhẹ bước về khoảng trời lặng yên
Góc sân nhỏ chỉ mình tôi ở đó
Thủ thỉ với Cha tâm sự trong lòng

Xào xạc cơn gió qua hàng cây chót vót
Sao trên trời toả ánh sáng dịu êm
Cánh rừng già chìm vào giấc ngủ
Sự tĩnh lặng thấm dần vào màn đêm

Ngước lên trời tôi thường tự nhủ
Đứng trên cao có lắng nghe tiếng tôi
Lời cầu nguyện của một hạt cát
Giữa vụn vụn hạt cát trên đời

Đấng Tạo hoá hẳn thật vĩ đại
Vì cứ gì quan tâm đến tôi
Kẻ tội nhân với ý chí kém cỏi
Không thoát khỏi xác thịt yếu mềm

Nhìn đời xa miên man những suy nghĩ
Thiên nhiên này liệu có hiểu lòng tôi
Chợt hiện lên hình ảnh ngọn đồi khác
Và con đường thập tự năm xưa...

Nắng chói chang trên đường ra đồi sọ
Huyền ảo tiếng lính và đám đông
Người chen chúc dõi theo kẻ tử tù
Tung bụi mù chiều Gô-gô-tha

Tôi thấy Ngài nặng nề từng bước
Thánh giá kia đè trĩu đôi vai gầy
Mão gai trên đầu cửa rỉ máu
Dòng huyết chảy quyện hạt mồ hôi

Đoàn người phỉ báng và chế nhạo
Giọt mồ hôi giọt máu lăn rơi
Tiếng khóc tiếng cười tiếng la ó
Vỡ kịch vũ trụ đến cao trào

Rồi họ treo Ngài lên thân cây gỗ
Giáo xuyên hông đinh nát đôi tay mềm
Môn đồ Ngài kẻ phản kẻ chạy trốn
Cha thiên thượng cũng ngoảnh mặt quay đi

Thấu cô đơn trong cõi vô cùng
Gánh nỗi khổ kiếp người thế gian
Con trời cao đành lòng bỏ tất cả
Thành của lễ xoá sạch mọi lỗi lầm

Cay xè khoé mi dòng nước mắt
Trước tình yêu rộng lớn vô bờ
Trái tim tôi chẳng bao giờ hiểu được
Tấm lòng Cha khi xuống thế làm người

Tự nhủ mình cần yêu hơn nữa
Cần hy sinh như chính Chúa đã làm
Vác thập tự trên đường đời phía trước
Hướng tới đích ngọn đồi trên thiên đàng

Bầu trời đêm tĩnh lặng như tờ
Màn sương khuya giăng phủ kín lối
Cảnh bìa rừng lạnh lẽo cô độc
Nhưng tâm tôi ấm áp lạ lùng...

Joshua Vu

Hội Thánh Ánh Sáng Thật Nhóm Y Tế - Xã Hội

Nhóm Y Tế - Xã Hội của Hội Thánh Ánh Sáng Thật được tái cấu trúc vào tháng 6 năm 2016. Đến nay, nhóm có 10 thành viên: Chị Hồng, Anh Sơn, Anh Bình, Chị Vinh, Bác sỹ Ngọc, Bác sỹ Thắng, Bác Sỹ Tuấn, Bác sỹ Hà, Chị Thủy và Dược sỹ Trang. Từ khi tái thành lập, các thành viên trong nhóm cùng chia sẻ lời Chúa hàng ngày, các công việc của nhóm, cùng cầu nguyện cho nhau và tích cực tham gia các hoạt động thiện nguyện.

Nhân dịp kỷ niệm lễ Phục Sinh, nhóm đã thực hiện chuyến công tác khám chữa bệnh từ thiện và phát quà cho trẻ em, người dân nghèo tại một thôn khó khăn của xã Suối Bu, huyện Văn Chấn, tỉnh Yên Bái vào ngày 3-4 tháng 3 năm 2017. Suối Bu là một xã miền vùng sâu vùng xa với trên 50% hộ nghèo của huyện Văn Chấn nơi sinh sống của phần lớn đồng bào dân tộc người Mông.

Cảm tạ Đức Chúa Trời đã chu cấp nguồn lực một cách dư dật cho chuyến đi của chúng tôi thông qua sự đóng góp tài chính và con người từ Hội thánh, công ty cổ phần Y dược AGAPHA, Công ty ERICSSON, Trường cao đẳng Y Yên Bái, các thành viên của nhóm, và sự chung tay của các cán bộ trạm y tế xã, Trung tâm y tế huyện Văn Chấn chúng tôi đã khám bệnh cho 101 người dân, bao gồm 37 trẻ em. Trong số đó, 75 bệnh nhân được phát thuốc điều trị miễn phí. 30 người lớn được xét nghiệm máu, tiểu đường, viêm gan trong đó có hai bệnh nhân

ngheer tiểu đường được tư vấn. 35 người dân được siêu âm và tư vấn sức khỏe. Mặc dù số lượng người dân được khám, tư vấn và điều trị bệnh miễn phí không cao bằng các đợt trước do một số nguyên nhân khách quan nhưng phần lớn người dân đến khám là người nghèo, có hoàn cảnh khó khăn.

Tại buổi lễ tổng kết, chị Sùng Thị Sía – PCT UBND xã đã xúc động chia sẻ cảm nhận về sự tận tình, chăm sóc của các thành viên trong đoàn và thấy có nhiều sự khác biệt của đoàn với các đoàn trước đây và mong muốn tiếp tục nhận được sự quan tâm của đoàn đối với người dân địa phương trong tương lai.

Ngoài ra, nhóm cũng đã phát 100 áo len ấm cho trẻ em, bàn chải, kem đánh răng và 100 suất quà gồm dầu ăn, mì, muối, bột canh, và xà phòng giặt cho 100 người dân nghèo tại một bản khó khăn của xã Suối Bu. Đến với người dân trong bản, chúng tôi đã vượt qua khoảng 08 km đường khó khăn và một con

số lớn. Món quà mặc dù nhỏ nhưng cũng chuyển tải được tình yêu thương và sự động viên tinh thần cho trẻ em người dân nghèo ở nơi đây.

Đức Chúa Trời thực sự đã xúc dầu cho chuyển công tác này với những kết quả tốt đẹp. Các thành viên trong nhóm chúng tôi cũng được Chúa khích lệ để làm tiếp các công việc thiện nguyện tiếp theo. Chúng tôi tiếp tục cầu nguyện Chúa để xin Ngài hướng dẫn trong các hoạt động kế tiếp của nhóm để đóng góp nhiều hơn nữa trong công tác khám, tư vấn sức khỏe và công tác xã hội trong những năm tiếp theo để Tình Yêu Thương của Cha Thiên Thượng được nhân rộng được đến các nhóm cộng đồng, trẻ em dễ bị tổn thương khác nữa, Amen!

Nhóm Y Tế - Xã Hội - CTTL

“SPOTLIGHT” on Vietnam

Come!

Louise and David came to Vietnam 3½ years ago in response to a very clear call from Jesus. He invited us to “come” to where He was (Mat. 14:29a) and to participate in what He was doing. We had no experience in living abroad (we had never even been to Asia) and there were no work opportunities awaiting us. What we did have was the faith that Father wanted us here in Vietnam.

Our focus for the first two years was language study. During that time our challenge was “How do we reach the Vietnamese community to build trust and develop relationships?” The solution came in a remarkably natural and easy way. Church of the True Light (CTTL) had recently started running an English language club called “Spotlight” and, being native speakers (yes! English!) They eagerly invited us to participate.

“Welcome to Spotlight!”

Spotlight English Club (“SEC”) is a Christian team of broadcasters who produce audios and scripts about a multitude of topics on their website. Their aims are to help people:

1. Practice speaking and listening in English
2. Discuss about broader issues about life.

Thousands use the website from all over the world, but Vietnam is a particularly “hot” spot regarding interest and hunger to learn English.

Relationships, relationships, relationships

We as God’s people are to love Him and love our neighbour, and SEC builds a bridge into people’s lives with **respect, honesty, openness and love**. It is not a manipulative or impersonal evangelism too. Instead, through slowly building relationships we are given permission to talk, question, laugh and think together. We want every member of the club to feel of worth and value to us (and so to Father). Our members see who we really

Spotlight English Club in CTTL

Spotlight English Club in Nam Dinh

are and what we are like; and how we behave, relate, and reflect Jesus to them. This carries far more weight and honesty than mere words - whatever language we use!

Getting Bigger

The Spotlight club in CTTL is very encouraging, but God has far bigger plans! In October 2015 David was asked by the international church in Hanoi (HIF) to establish a new SEC in the office block where they meet, aimed at the local employees. This proved successful so a second club began meeting next door on a different day. In mid-2016 a Korean-owned café became the basis for a new SEC and it too is about to launch a second club. All the clubs keep in touch with each other for encouragement and joint celebrations such as at Christmas & Easter. All are experiencing the deepening of friendships and the natural, honest way to live and share life and the gospel.

The Hard Places

God is doing a wonderful thing in Hanoi in opening the spiritual atmosphere and giving believers approval in the community. It is clear that many years of prayer and hard graft are now producing a softer ground and bearing fruit. There are many, many cases of lives rescued, drug addicts and marginalized people coming to know Jesus, and this impacts the attitudes of government.

However there are millions of native Vietnamese who live in the lowlands of the Red River delta region and central Vietnam. Louise & I (and others) feel a growing passion and burden to reach out to the Kinh people who often seem to be ignored by foreign workers who rush to the highlands where the minority groups live. Churches in the lowlands are few, divided, and often persecuted by harsh provincial governments. However through Spotlight we have a bridge into these areas...

The towns and villages

A church in Nam Dinh approached a member of CTTL living there how they could reach the people of the city. Spotlight seemed a great tool! There are few foreigners or native English speakers and little opportunity to learn or practice English. Louise and I and others now travel there weekly to help lead, support and encourage the church in their new Spotlight club until local people can take over. The church leaders are moved and overwhelmed with gratitude to see people willingly coming into their church buildings to meet, talk and develop relationships.

Vietnam has a very strong family-orientated culture. This sounds good until you discover it creates frustration, loneliness and hopelessness in the young adults. SEC is also a marvellous opportunity for young adults to socialise and engage with each other, meet new values and share opinions. Community building as well as outreach— something we had never imagined!

And there's more! A club has started in the heart of the provincial government offices in a city north east of Hanoi. This is aimed at local government workers who again are becoming exposed to Kingdom values, attitudes and ideas way outside their usual experiences. They are enthusiastic, open, honest, engaging and hungry! And as I write there rumours of more Spotlight clubs starting in Hanoi and other cities!

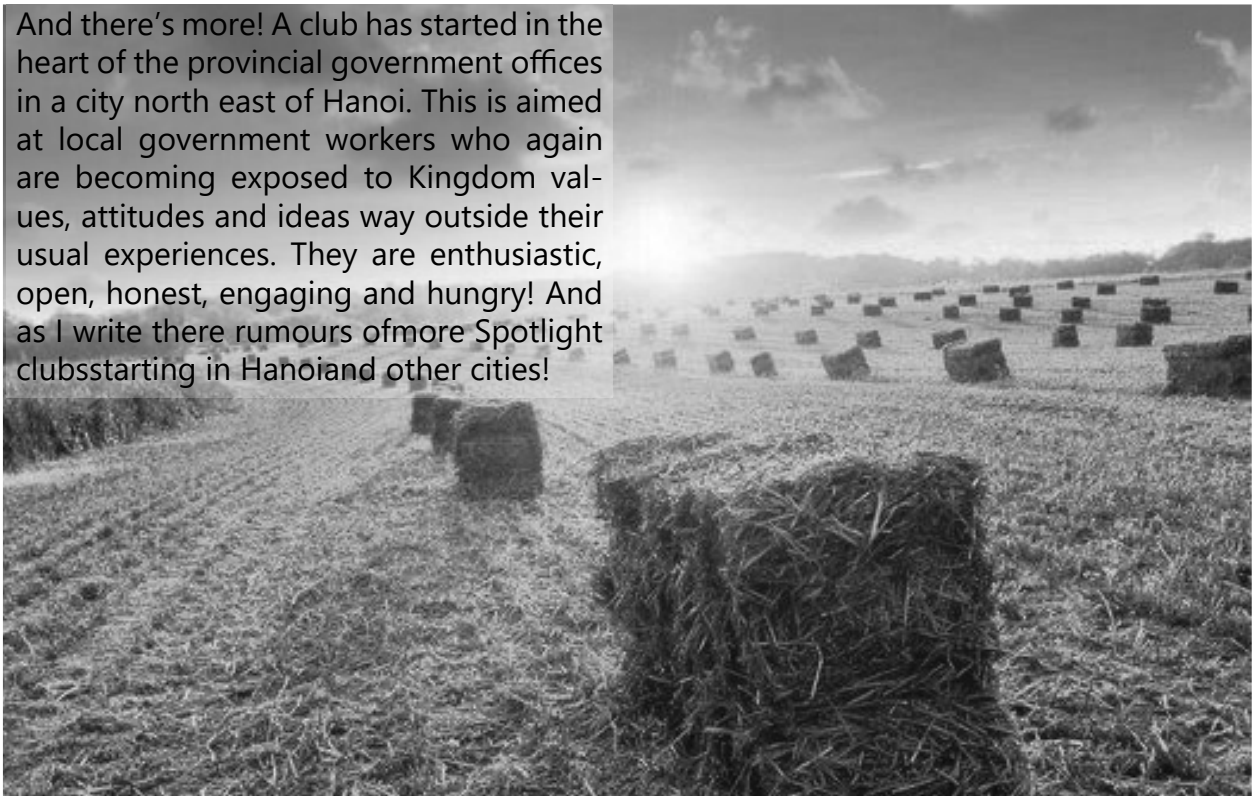
Awakening in Vietnam

Father has shown us that there are so many opportunities here in this wonderful, crazy and irresistible country! Truly the *"harvest is ripening and the labourers are few"*. I have a vision of rolling out Spotlight clubst throughout the spiritually dark places of Northern Vietnam and seeing Father bring an awakening of the hearts of Vietnamese people to know love, love that comes from Jesus.

Yet we must always commit ourselves, our hopes and dreams to Him. In obedience may we always "go in His flow" and be led by Him to whoever and wherever He wants us. Louise and I felt that call nearly four years ago when we started this adventure of faith, and the feeling is still as strong today!

"Now to him who by the power at work within us is able to do far more abundantly than all that we ask or think, to him be... Amen (Eph. 3:20-21).

David France (April 2017) Based on article for International magazine

**HÃY NHỚ
NGÀY NGHỈ
&
GIỮ LÀM
NGÀY THÁNH**

Chúng tôi thường chụp chung cả Hội Thánh một bức ảnh trong dịp lễ lớn như: sinh nhật Hội thánh, Lễ kỷ niệm Chúa giáng sinh, hay Lễ phục sinh,... Với chúng tôi đó là một dịp kỷ niệm lớn, dịp để chúng tôi dâng lời cảm tạ và ngợi khen Chúa là Đức Chúa Trời đầy tình yêu và sự thành tín trên cả vũ trụ này. Nhìn lại chặng đường vừa qua Chúa đã ban phước và kiên nhẫn với chúng tôi.

Phòng nhóm hôm ấy "lộng lẫy" quá, tất cả mọi người đã có mặt ở đó, trưởng nhóm Worship Team đang hướng dẫn tập đàn, tập hát chuẩn bị cho buổi lễ. Chúng tôi đều được cảm động và cảm nhận rõ sự hiện diện đầy vinh hiển của Chúa nơi đây, sự ban phước dư dật suốt thời gian qua, và Chúa gọi chúng tôi bằng "Con rất yêu dấu", bằng "Ánh Sáng Thật" của thế gian.

Buổi trưa, chúng tôi cùng ăn Buffet, và đúng thật là tuyệt vời. Ban Ẩm thực đã làm một khay thịt nướng và với đủ loại nem, chả mực, rồi soup rau củ, soup khoai tây, thế rồi lại có một khay phở cuốn với khoai tây chiên, rồi một chiếc bánh ga tô phủ kem, hoa quả.

Như vậy đấy, chúng tôi coi "Church of the True light" là "gia đình". Nơi đó có rất đông các bạn trẻ và gần uối nhau, cùng học các lớp Kinh thánh, lớp môn đệ hóa hay cùng học CLB tiếng Anh "Spotlight". Chúng tôi thường mong thời gian trôi thật nhanh để đến ngày Chúa Nhật, sự háo hức và vui mừng mỗi tuần "gia đình" được đoàn tụ gặp nhau. Các bạn được chia ra để thực hiện đúng các chức năng nhằm gây dựng Hội thánh Chúa. Thế rồi lứa sinh viên ngày nào tốt nghiệp ra trường, đi làm. Một thế giới mới, những cơ hội mới, rồi những bận bịu lo toan của thế giới người lớn cứ cuốn chúng tôi đi. Những mối quan hệ xã hội ngày càng rộng.

Tôi được biết hầu như mọi người làm kinh doanh đều than phiền họ thiếu thời gian. Ở một khía cạnh nào đó dường như đây được coi là một lẽ lỗi tốt, như thể điều này nói lên tầm quan trọng và sự thành công của một người. Thời gian thật sự đáng quý, họ tính toán xem mình mất bao nhiêu tiền với mỗi giờ bị lãng phí, có một khoảng thời gian nào được mua và bán, khoảng thời gian thu được giá trị thương mại khi nó được lấp đầy bởi những ý tưởng và thành

quả. Trái lại, một sự quản lý thời gian kém sẽ dẫn đến sự vội vã, căng thẳng, không hiệu quả và mất mát lớn.

Tuy nhiên, cũng có khoảng thời gian không mua bán được, ở trong một phạm vi nhất định mọi người tự ý sử dụng. Chúng ta sẽ tự do lướt qua thời gian hoặc để thời gian lướt qua chúng ta. Rồi chúng ta lấy thời gian lấp đầy cuộc sống hoặc lấy cuộc sống lấp đầy thời gian.

Mặc dù vậy, chúng ta hãy đi từng bước một. Điều răn thứ ba **"Hãy nhớ ngày nghỉ và giữ làm ngày thánh"** dạy chúng ta điều gì?

Ngày nghỉ hay gọi ngày Chúa nhật. Ngày nghỉ nên là khoảng thời gian dành cho Chúa, cho Hội thánh, cho gia đình và dĩ nhiên cũng là lúc nghỉ ngơi, thư giãn. Về mặt lý thuyết có vẻ khá đơn giản, nhưng trên thực tế quả là một thách thức đặc biệt đối với tất cả mọi người và thách thức hơn cả cho những người làm kinh doanh.

Có rất nhiều lý do biện hộ: Công việc chưa xong, có đơn đặt hàng lợi nhuận cao, có ý tưởng mới, có một vấn đề chưa giải quyết xong, có đám cưới người bạn này, có khai trương của người bạn kia,... hoặc đơn giản là cảm thấy mệt,... và cứ như thế, ngày nghỉ đã bị hy sinh!

12, 16, 18 tiếng một ngày; 7 ngày một tuần. Không có gì ngạc nhiên khi chẳng bao lâu sau họ bị "quấy rầy" luôn trong giấc ngủ.

Chúa tạo ra ngày cuối tuần là một ngày nghỉ ngơi để cuộc sống duy trì một nhịp độ nhất định. Trầm tĩnh lại vừa khơi dậy hứng thú, nạp lại năng lượng cho mình. Nhưng đôi khi chúng ta loại bỏ ngày nghỉ, thiết lập một chương trình mới "Một nhịp độ sống khác mới phù hợp với mình, bận rộn hơn, năng động hơn". Con người, vốn hay sáng tạo và thiết kế những điều mới mẻ, các giai đoạn bắt buộc phải sống với nhịp độ khá bất thường. Tôi không thấy điều này là vấn đề, miễn là quãng thời gian này có giới hạn và kế tiếp đó là giai đoạn không căng thẳng. Nhưng hãy để ngoại lệ sang một bên, chúng ta cùng quay lại với chủ đề về thời gian, vì thật ra là xử lý thời gian.

Đặt Chúa làm la bàn để kiểm tra định kỳ vị trí, giai đoạn, bối cảnh, cuộc sống chúng ta. Đôi khi chúng ta sẽ cảm thấy có "các từ trường gây nhiễu" xung quanh, nhưng bám chắc vào Chúa, để ngay khi các từ trường rối loạn được loại bỏ, la bàn sẽ lại trung thành chỉ về phía bắc.

Mỗi ngày Chúa nhật đến nhà thờ tôi lại được dạy dỗ về đời sống theo Chúa qua các bài giảng của mục sư. Gần đây nhất ở nhóm

Chúa Nhật tôi được học về sự cám dỗ của ma quỷ, của thế gian. Như trong Kinh thánh Ma-thi-ơ 4 có nêu rõ ma quỷ đã cám dỗ Chúa Jesus như thế nào, chúng đưa Chúa vào trong đồng vắng, Ngài kiêng ăn cầu nguyện suốt 40 ngày 40 đêm, chúng thử thách Chúa: "*Hãy khiến đá này thành bánh đi*", "*Hãy gieo mình xuống đi*" và rồi dụ dỗ Ngài: "*Ta sẽ cho người hết thấy mọi sự này*" (câu 9). Sự cám dỗ đến mỗi ngày: tiền tài, danh vọng, địa vị, của cải. Giấc mơ thành công nhanh chóng và dễ dàng là điều nguy hiểm, họ có thể đánh mất chính kiến của mình.

Hãy tỉnh thức!

Cầu xin sự khôn ngoan từ Chúa: "Kính sợ Đức Chúa Trời, là khởi đầu của sự khôn ngoan". Thế giới không cần những người chỉ tích góp các khoản tiền thưởng cho mình. Thế giới cần những người làm kinh doanh có trách nhiệm, có trách nhiệm về hành động của mình ở trước Chúa. Quá trình này luôn luôn đòi hỏi sự đồng ý tự nguyện, rồi sau đó Chúa sẽ ban cho chúng ta sự thành công.

Việc dành thời gian cho Chúa mỗi ngày là rất quan trọng và đặc biệt ý nghĩa khi chúng ta giữ mạng lệnh "biệt riêng ngày Thánh" cho Chúa, đôi khi chúng ta bị ảnh hưởng bởi các sự kiện và các quyết định nhất

thời. "Điều này rất có ý nghĩa với tôi", "Sự kiện này rất quan trọng, nó sẽ giúp tôi mở rộng các mối quan hệ xã hội",...

Mọi việc đều cấp thiết và quan trọng, nhưng hãy dừng lại một chút nào. Liệu chúng ta có nhầm những điều "có vẻ như quan trọng" ảnh hưởng đến ngày nghỉ của chúng ta?

Điều gì là điều quan trọng nhất?

Thứ tự ưu tiên Chúa trong cuộc sống của chúng ta như thế nào?

Điều tỉnh thức hơn cả là chúng ta biết ưu tiên Chúa. Hãy xin Chúa giúp chúng ta sắp xếp công việc tốt, quản lý thời gian hiệu quả nhé!

Nếu Đức Giê-hô-va không cất nhà

Thì thợ xây có lao nhọc cũng luống công.

Nếu Đức Giê-hô-va không canh giữ thành,

Thì người lính canh có thức đêm cũng vô ích.

Thật uống công cho những ai thức khuya dậy sớm,

Và ăn bánh lao khổ,

Chúa cũng ban giấc ngủ

Cho người Ngài Yêu mến như vậy

Thi thiên 127:1-2

Thanh Xuan - Swan

*Chiến thắng
những “người khổng lồ”
trong cuộc sống*

Ba ngàn năm trước, quân đội Phi-li-tin tập hợp lại chiếm đánh Do Thái. Hai đội quân đóng trại đối diện nhau, phía hai bên sườn dốc của một thung lũng. Một người khổng lồ người Phi-li-tin, tên là Gô-li-át, cao hơn hai mét, toàn thân bọc áo giáp bằng đồng, mỗi ngày từ trại quân đi ra chế giễu và khiêu chiến với quân Do Thái liên tục trong suốt bốn mươi ngày. Sau-lơ, vua Do Thái, và toàn bộ quân đội của ông đều khiếp đảm.

Một ngày nọ, Đa-vít, được cha sai đến thăm hỏi ba người anh của mình đang tham gia chiến đấu cùng vua Sau-lơ trên chiến trường. Lúc này, Đa-vít chỉ mới ở tuổi thiếu niên. Khi đến đó, Đa-vít nghe Gô-li-át hàng ngày sỉ nhục, còn những người lính Do Thái thì đều khiếp sợ, nên Đa-vít tình nguyện ra chiến đấu cùng Gô-li-át. Dù thấy sự đối lập giữa Đa-vít, một người chăn chiên nhỏ bé và Gô-li-át một chiến binh đầy kinh nghiệm chiến trường lại được trang bị đầy đủ, nhưng với sự quyết tâm của Đa-vít, vua Sau-lơ cuối cùng cũng đã đồng ý.

Mặc áo choàng đơn sơ, cầm trong tay cây gậy chăn chiên, một cái ná và một chiếc túi chứa năm viên sỏi, Đa-vít tiến lại gần Gô-li-át. Vừa thấy Đa-vít bước tới, Gô-li-át không ngớt chửi rủa và đe dọa.

Đa-vít nói với quân Phi-li-tin: *"Các người đến với ta cầm gươm và giáo. Nhưng ta đến với người nhân danh Chúa toàn năng, Thượng đế của đạo quân Do Thái... Trận chiến này thuộc về Ngài."*

Trong khi Gô-li-át tiến tới để tấn công, Đa-vít nhanh chóng lấy ra một viên đá và dùng ná bắn vào đầu Gô-li-át. Viên đá đập trúng ngay trán của Gô-li-át. Hắn té úp mặt xuống đất.

Suy ngẫm

Bạn và tôi có lẽ không bao giờ phải đối đầu với một người khổng lồ như Gô-li-át, nhưng chúng ta phải đối diện với một kiểu người khổng lồ khác trong cuộc sống hàng ngày, ví dụ như nỗi sợ hãi, bất an, cô đơn và thất bại. Làm thế nào để vượt qua những người khổng lồ muốn đánh bại chúng ta? Năm viên đá dưới đây có thể giúp bạn biết cách đánh bại những người khổng lồ mà bạn đối diện.

- o Viên sỏi đầu tiên tượng trưng cho **LÒNG CAN ĐẢM**: Đa-vít đã không hề sợ hãi khi đối mặt với kẻ thù. Bạn cũng cần có lòng can đảm để đương đầu với những người khổng lồ mà bạn đối diện trong cuộc sống.

- o Viên sỏi thứ hai tượng trưng cho **SỰ TỰ TIN**: Là một người chăn chiên, Đa-vít thường phải bảo vệ bầy chiên của mình khỏi thú dữ. Kinh nghiệm này đem lại cho anh lòng tự tin cần thiết khi đối diện với người khổng lồ. Cũng như Đa-vít, bạn có thể tin rằng Chúa sẽ giúp bạn vượt qua nan đề bạn đối diện mỗi ngày.

- o Viên sỏi thứ ba tượng trưng cho **SỰ CHUẨN BỊ**: Đa-vít đã không đối diện với người khổng lồ mà không có sự chuẩn bị. Anh đã đi xuống suối và nhặt năm viên sỏi bỏ vào túi. Sau đó, mang theo cây gậy chăn chiên và cái ná, anh đi đánh Gô-li-át. Bạn cần làm bất cứ điều gì có thể để đảm bảo rằng mình đã trang bị đầy đủ để đối mặt với những thách thức trong cuộc sống.

- o Viên sỏi thứ tư tượng trưng cho **SỰ TIN CẬY**: Đa-vít đã không tin cậy nơi sức riêng của mình. Khi Gô-li-át nhểch mắng Đa-vít, và muốn giết anh, Đa-vít nói: "Các người đến với ta cầm gươm và giáo. Nhưng ta đến với người nhân danh Chúa toàn năng." Khi đối diện với nan đề, bạn nên đặt lòng tin cậy nơi Chúa, thay vì sức riêng của mình.

- o Viên đá thứ năm tượng trưng cho **SỰ CHIẾN THẮNG**: Đa-vít đã nói: "Cuộc chiến này thuộc về Chúa, không phải chúng ta." Đó là lý do tại sao Đa-vít đã dành chiến thắng với chỉ một viên đá và một cái ná. Khi bạn dâng trận chiến lên cho Chúa, bạn sẽ dành chiến thắng đối với những thử thách trong cuộc sống.

Khi đối diện với một người khổng lồ trong cuộc sống, bạn hãy nhớ câu chuyện của Đa-vít với Gô-li-át và năm viên sỏi.

Vũ Nga (st)

**Đôi khi Chúa đặt để một
Gô-li-át trong đời sống
bạn nhằm giúp bạn nhận
ra một Đa-vít trong
chính mình.**

Người hướng dẫn thờ phượng Matt Redman đã chia sẻ câu chuyện lạ thường của một nhóm các tử tù, được gọi là Bali 9, họ đã hát vang bài hát nổi tiếng 10,000 Reasons trước khi bị xử bắn.

Đầu năm nay, một nhóm các tù nhân đã hát một bài hát thờ phượng '10, 000 Reasons (Bless the Lord)' khi họ phải đối mặt với một đội xử bắn gồm 13 người ở Indonesia. Phát biểu với tờ Premier, Matt Redman, đồng tác giả bài hát với nhạc sĩ người Thụy Điển Jonas Myrin đã mô tả sự việc bằng một từ là 'sâu sắc'.

Các tù nhân được đề cập đến bao gồm cả những người thủ lĩnh của nhóm Bali Nine là Andrew Chan và Myuran Sukumaran, những người đã bị truy tố vì buôn bán ma túy trong suốt gần một thập niên. Bảy trong tám người đã quay về với Đấng Christ từ khi bắt đầu bị giam giữ.

"Họ đã trở thành Cơ đốc nhân, cuộc sống hoàn toàn biến đổi, và họ cũng biến đổi cuộc sống của người khác", Redman cho biết.

Đó là hành động thờ phượng tuyệt vời nhất mà tôi từng nghe

Mặc dù các cuộc biểu tình diễn ra trên khắp thế giới, các nhà chức trách đã quyết định duy trì mức án tử hình. Nhưng khi đến ngày đối mặt với đội xử bắn, một sự việc lạ thường đã xảy ra. Các tù nhân đã từ chối đeo khăn che mắt, thay vào đó họ đứng và đối mặt với những người xử bắn. Theo lời kể của các nhân chứng, họ đã cầu nguyện Lời Cầu Nguyện chung (The Lord's Prayer), cầm tay nhau hát vang hai bài ca, 'Amazing Grace' và '10,000 Reasons', trước khi giọng của họ bị chìm trong tiếng súng.

'Họ hát bài này rồi chuyển sang hát bài khác, ngợi khen Đức Chúa Trời', Pr Karina de Vega, người có mặt tại buổi tử hình đã chia sẻ với trang Fairfax Media. *"Họ đã cùng nhau hát một vài bài hát, giống như một ca đoàn. Người không tin Chúa đó tôi tin rằng anh ta đã hát bằng cả trái tim mình. Đó là một trải nghiệm vô cùng tuyệt vời."*

Chia sẻ về sự việc, Redman nói: "Tôi không nghĩ còn điều gì có thể sâu sắc hơn thế. Thứ nhất, với vai trò là một người hướng dẫn thờ phượng, đó là hành động thờ phượng tuyệt vời nhất mà tôi từng nghe. Thứ hai, việc này cũng cho tôi biết rằng bạn có thể đối mặt với bất cứ điều gì trong cuộc sống bạn vẫn có thể hát thờ phượng Đức Chúa Trời, ngay cả khi đối diện với đội xử bắn. Và thứ ba, tôi chỉ có suy nghĩ là, *"Bài hát đó đã kết thúc như thế nào?"* Thật là một điều tuyệt vời."

'Đây là điều mà tôi yêu thích; những điều không thể đo đếm được. Đôi khi mọi người nhìn vào bảng xếp hạng hoặc bài hát đã bán được bao nhiêu, hoặc bao nhiêu người đã đến tham dự buổi thờ phượng. Hãy quên tất cả những điều đó đi. Những điều mà bạn không thể đo đếm được, những thứ mà bạn không thể đặt một con số cụ thể ở phía trước là gì? Đó là điều mà tôi luôn hướng đến. Không có cách nào

đo được. Đó là một hành động sâu sắc và mãnh liệt. Thật tuyệt vời, thật xinh đẹp. Đó là điều mà tôi muốn làm trong mục vụ."

Điều đáng ngạc nhiên chính là bài hát 10,000 Reasons gần như không được cho vào album mà Redman đang sản xuất tại thời điểm đó.

'Tôi đã nghĩ, *"Bài hát này thật đơn giản, giai điệu cũng mang âm hưởng xưa cũ,"* anh nhớ lại. *"Bài hát không có đoạn chuyển sang điệp khúc (pre-chorus), cũng không có phần bridge."* Thật là ngớ ngẩn. Chúng tôi đã có khoảng 20 bài hát để lựa chọn. Nói thật là nếu không có đội ngũ sản xuất cùng lựa chọn chắc tôi đã không cho vào album rồi.

Nhưng bài hát đã nhanh chóng được mọi người yêu thích, bài hát không chỉ được đưa vào album mà còn trở thành tựa đề của album, 10.000 Reasons. *"Có vẻ như bài hát đã kết nối với mọi người,"* anh nói. *"Tôi*

nghe rằng bài hát đã chạm vào cuộc sống của mọi người, tôi không hề biết điều này khi viết bài hát; tôi cũng không biết điều này khi thu âm. Đôi khi bạn chỉ cần viết ra những điều được mặc khải trong lòng của mình, chép xuống và tiếp theo là chờ xem những gì Đức Chúa Trời sẽ hành động."

Một 'phép màu' không ngờ tới

Một người tử tù khác bị tuyên án tử hình cùng nhóm tử tù Bali 9 (gồm 8 người) đã được tha gần như vào phút cuối cùng. Mary Jane Veloso đã bị bắt giữ tại sân bay Yogyakarta vào tháng 4 năm 2010 khi mang trong người 2.6 kg ma túy. Cô đã bị tuyên án tử hình và kháng cáo của cô không được chấp nhận.

Nhưng người phụ nữ 30 tuổi, mẹ của 2 người con nhỏ này nói rằng cô đã bị lừa trong chuyến đi từ Indonesia trở về quê hương của mình ở Philippines để bắt đầu công việc mới là một người giúp việc. Cô cáo buộc rằng cô đã được tặng một bộ quần áo mới và một chiếc túi có chứa ma túy được giấu ở đường chỉ áo mà cô không hề biết.

Vào ngày cô bị định tử hình, người phụ nữ bị cáo buộc đã lừa Veloso tìm đến một đồn cảnh sát ở Philippines và cầu xin sự bảo vệ từ phía cảnh sát. Cô nói rằng tính mạng của mình đang bị đe dọa và được tiếp nhận bảo vệ đặc biệt.

Vào giờ thứ 11, Indonesia đã ban hành lệnh ân xá cho Veloso, tuyên bố rằng cô chính là nhân chứng chống lại một 'thủ phạm bị tình nghi thuộc đường dây buôn

bán người'. Veloso đã được chuyển đến một nhà tù ở Yogyakarta và nhóm luật sư của cô lên kế hoạch khởi kiện khác cho rằng cô chính là nạn nhân của nạn buôn người.

Khi tin tức này được công bố, nhiều người đã reo mừng trên các đường phố và câu Mary Jane Lives (Mary Jane được sống) được mọi người chia sẻ. Mẹ của Veloso Celia nói với các phóng viên rằng: "Phép màu đã xảy đến với con tôi."

Matt Redman (14/02/1974) đã kết hôn với Beth và họ có năm người con. Matt trở thành người hướng dẫn thờ phượng trọn thời gian từ năm 20 tuổi và cuộc hành trình này đã đưa anh đến các nước như Nam Phi, Nhật Bản, Ấn Độ, châu Úc, Đức và Cộng hòa Séc.

Các bài hát của Matt bao gồm **'The Heart of Worship'**, **'You Never Let Go'** và **'Blessed Be Your Name'**. Các tác phẩm gần đây bao gồm bài **'Our God'** đã được đề cử cho giải Grammy, và bài hát chiến thắng 2 giải Grammy **'10, 000 Reasons'**, anh cũng nhận được một giải Billboard tại Mỹ với bài hát này.

Matt cũng là tác giả của một số quyển sách, bao gồm *10,000 Reasons*, *The Unquenchable Worshipper* (Người thờ phượng không ngừng nghỉ), *Blessed Be Your Name* (đồng tác giả với Beth Redman) và *Indescribable* (đồng tác giả với Louie Giglio).

Dịch và Tổng hợp: Lan Anh

<https://www.premierchristianity.com/Blog/Matt-Redman-on-how-executed-prisoners-sang-10-000-Reasons>